

Hra se střelným prachem

Když jsem začal chodit do školy, tak jsme se přestěhovali z chudé košířské periferie do středu Prahy poblíž Mánesu, kde se děti navzájem již tak moc nešíkanovaly a nervaly. Ošklivými vzpomínkami na bezduché biflování zbytečností, komunistický opruz i nespravedlnost vás nyní nebudu trápit. Mnozí jste to zažili a bohužel se od těch časů zase tak moc nezměnilo. Komunistické buzerování sice ze škol zmizelo, ale to bezduché biflování zbytečností, z nichž většinu člověk stejně zapomene a nikdy neupotřebí, dál zůstalo. Takže i mé děti se musely na základní škole učit názvy všelijakých lišejníků, latinské názvy druhohor, třetihor a jiné koniny, které žádný běžný Čech v hlavě nenosí, nepotřebuje a které je navíc nyní v době internetu a Wikipedie zbytečné se drtit. Co mě ale nejvíce štve, jsou pokrytectví a faleš, se kterými pedagogové a politici opěvují Komenského. Jako Češi jsme hrdí na to, jak je uznávaný po celém světě, ale na jeho odkaz a myšlenky zvyška kašleme a děláme vše obráceně, než jak to on propagoval. Komenský, který tak horlil proti tupému šprtání se, by se asi musel v hrobě obracet, kdyby to viděl a kdyby si už mezitím nemedil v nebi – jak pevně věřím.

Ve Švédsku se děti potřebují naučit jen zlomek toho, co české děti, a podle inženýrů, kteří se zabývají inovacemi a vývojem, to je možná důvod, proč ve Švédsku mají tolik vynálezců, protože jejich dětem nestihli učitelé znechutit zvědavost a vynalézavost a nevedli je do vyježděných kolejí stereotypního myšlení...

Jediné pozitivní na základce bylo, že se ve třídě našlo i pár (z pohledu učitelů) grázlíků – z mého hlediska ale celkem normálních kluků, kteří asi jen nejspíš neprodělali lobotomií mateřských škol, a tak se nechovali jako stádečko vycepaných ovcí, jež se na povel smálo či tráslo strachy salutujícím pionýrským pozdravem. Tihle kluci byli vnímáni jako grázlící

a měli tvořivou náuru a nápady. Hlavně ale měli rodiče, kteří skoro nikdy nebyli doma a byli velmi tolerantní – nebo již rezignovali na šílenosti, co jejich ratolesti tropily. Šílenosti, za jaké by mě mí rodiče okamžitě rozcupovali, kdybych je doma spáchal. A tak jsme u nich na návštěvě mohli libovolně řádit.

Zatopili jsme například v amerických kamnech a naházeli tam ostré patrony do devítimilimetrového revolveru, které jeden z chlapců otci sebral, aby byla legrace. Jenže ony potvory ne a ne vybuchnout. Už jsme potřebovali jít ven a ani po půlhodině se žádné výbuchy nekonaly. My jsme se ale báli kolem těch kamen se spoustou slídových okýnek projít ke dveřím na chodbu, aby to zrovna neprásklo a neschtali jsme nějakou tu kulku. Co taková malá patrona může udělat, jsme věděli, protože jsme je občas rozebírali a vyšťourávali z nich střelný prach. Když jsme se kolem těch kamen nakonec proplížili do bezpečí, došlo nám, že tatínek toho kluka asi moc dobře věděl, jaké kvítko jeho syn je, a tak z těch patron (co neměly ťuklou zápalku) střelný prach radši vysypal.

V jiném bytě jsme vzduchovkou odstřelovali opadávající omítku na protějším domě, která svým pádem na chodník působila na nebohé chodce pod námi impozantně a děsivě. Nejvíc se mi ale líbila výroba malých dělíček a pistolí, ze kterých jsme pak stříleli vlastnoručně namíchaným střelným prachem. Byli jsme hrdí na to, že se nám podařilo vyrobit asi čtyři různé druhy střelného prachu.

Jedna milá sousedka od vedle, vdova po pilotovi, mi darovala spoustu elektronových součástek z letadel. Bylo toho tolik, že bychom s tím mohli vyhodit do povětří snad půlku školy. Myšlenka to byla velmi vábivá, ale nikdy se nevedla v praktický pokus, protože by tu školu stejně znova, nám na truc, postavili. Ten elektronový střelný prach byl nejsilnější ze všech, několiknásobně silnější než nějaká nitrocelulóza,